

ALBINA

REVISTA POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-I P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	Gr. Teodosiu
I. Otescu	C. C. P.-Tașcă

Anul XIII.

No. 25

21 Martie 1910

ALBINA

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țara pe an lei: 5 | Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " pe 6 luni " 3 | Un număr 15 bani.
Pentru anunțurile 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

I. Kallinderu, Cuvântare la întrunirea societății «Progresul Silvic».
Sofia Nădejde, Celui care are i se va mai da.
Irimia Popescu, Congresul veterinar din Haga. (Cu 5 ilustrațiuni).
D. Teleor, Sfaturi igienice.
F. Marlon, Bananii. (Cu ilustrație).
I. Munteașu, Fără noroc!..
V. S. Moșă, Cronica agricolă.

DIN ZIARE ȘI REVISTE:

Floarea soarelui ca hrană pentru găini.

SFATURI PRACTICE:

Elena M. Demetrescu, Mâncări de post.

PĂRERI ȘI PROPUNERI:

Econ D. Georgescu, De ce nu vizitează țărani biserica?

CRONICA:

Corpurile legiuitoare.—Societatea «Progresul Silvic».

PAGINA GLUMEAȚA:

Pățania bietului câine, poveste fără cuvinte (6 ilustrațiuni).

SUPLEMENT:

Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor No. 23
dela 21 Martie 1910.

CUVÂNTARE

rostită de d-l Kalinderu la adunarea societății «Progresul silvic» de
Sâmbătă seara, 13 Martie.

Vă salut Domnilor și Scumpi Colegi !

Imi fac asemenea o plăcută datorie de a exprima mulțumi-
rile noastre recunoscătoare d-lui Ministru, care, în caldul inte-
res ce poartă silviculturii naționale, a binevoit nu numai să
vă încuviințeze concediul trebuincios, dar să și onoreze întru-
nirea noastră cu prezența d-sale aici.

Mulțumim călduros și celorlalte persoane cari au venit între
noi, pentru simpatie ce ne arată, simpatie pe care o privim și ca
cinste și ca îndemn de a munci pe viitor și mai mult, pentru
desvoltarea pădurilor.

Am năzuit și înainte către proges, căci societatea noastră, cu
1 Aprilie ce vine, intră în al 25-lea an de existență, iar confe-
rințele în al 22-lea.

Mai mult de cât orcând, trebuie să ne străduim însă, în tim-
pul de acum, când din toate părțile se caută sporirea avuției
naționale. Țara trece prin greutăți, din cari unele pricinuite
de exploatarea fără prevedere a unor însemnate izvoare de
venit.

De aceea am și ales chestiunea stejarului pentru conferințele
din acest an.

Astă seară vă va vorbi dar, d-l Petre Antonescu despre „*Ste-
jar și cultura lui*“, iar Sâmbăta viitoare, d-l Mihail Tănăsescu
tot despre «*stejar*», însă cu privire la consumațiunea și expor-
tul lui și la consecințele ce poate avea acesta din urmă, pen-
tru economia noastră silvică și pentru propășirea diverselor
industrii lemnoase, cari existau în țara noastră, sau cari s'au
întemeiat sub protecțiunea noii politici vamale ce s'a inaugurat.

Înainte de a începe conferința, țin a aminti că această chestiune am mai avut-o la ordinea zilei și anul trecut la adunarea generală a societății noastre. Atunci văzându-se însă întinderea ce trebuie să ia discuțiunea, dacă voim să contribuim la rezolvirea ei în perfectă cunoștiințe de cauză, am împărțit-o în două. Astfel, d-l Antonescu ne va întroține despre următoarele:

„Stejarul și cultura lui. Importanța pădurilor de stejar în general. Țările producătoare de lemn de stejar din Europa și celelalte continente.

„Starea pădurilor de stejar, cum erau odinioară și cum sunt astăzi. Diferitele specii de stejar, ce cresc în țara noastră.

„Distribuțiunea lor geografică.

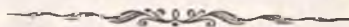
„Caracterele lor distinctive din punctul de vedere morfologic, biologic și anatomic. Regiunile și tratamentele ce li s'a aplicat. Critica lor. Propuneri pentru viitor cu recomandatii.

„Când trebuie dat precădere regenerărilor naturale, când celor artificiale ; când însemnărilor și când plantațiilor ?“

D-l Tănăsescu, va trata, la rândul d-sale, despre exploatarea stejarului din ultimii ani, despre cauzele cari au produs împuținarea lemnului de stejar propriu pentru lucru și construcțiuni, și, în special, despre împiedicarea exportului. Ne va arăta, cu cifre, care a fost debitul, cât s'a întrebuințat în țară și cât s'a exportat, pentru a cunoaște de unde vine împuținarea pădurilor noastre de stejar bătrân.

Data fiind deci, și însemnătatea chestiunii și pozițiunea d-lor Antonescu și Tănăsescu, doi fruntași ai silviculturii noastre, nu mă îndoiesc că conferințele d-lor vor fi ascultate cu tot interesul.

Fac asemenea urări ca expunerile d-lor conferențieri să contribuie la noua îndrumare ce se caută a se da silviculturii noastre naționale. Aceleași dorințe calde le am și pentru proiectele de legi ale „*Codului Silvic*“ și „*Cassei Pădurilor*“, ale d-lui ministru, cari se găsesc la corpurile legiuitoare și cari sunt menite să asigure dezvoltarea pădurilor noastre și exploatarea lor rațională, spre binele țării.

Celui care are i se va mai da.

Fost-a în vremile de demult un stăpân, care, plecând departe, au chemat slugile sale și le-a dat lor avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, iar altuia unul. Fiecărui, după putere; și îndată s'a dus. Deci, cel ce luase cinci talanți și-a zis c'ar fi păcat să stea banii în zădar; a lucrat cu ei și i-a îndoit. Așîșderea și cel cu doi a dobândit alți doi. Iar cel ce luase unul, ducându se a săpat în pământ de-a ascuns argintul domnului său. Și, după multă vreme, venit-a stăpânul slugilor acelora și le-a luat socoteala. Cel ce luase cinci talanți adus-a și alți cinci, zicând: „Doamne, cinci talanți mi-ai dat; iată alți cinci am dobândit cu ei” Iar Domnul i-a zis lui: «Bine, slugă bună și credincioasă, peste puțin ai fost credincioasă, peste multe te voi pune, intră întru bucuria Domnului tău». Venind cel ce luase doi talanți, a zis: «Doamne, doi talanți mi-ai dat; iată alți doi am dobândit cu ei». Și i-a zis lui domnul său: «Bine, slugă bună și credincioasă; peste multe te voi pune, intră întru bucuria Domnului tău». Și venind și cel ce luase un talant, a zis: «Doamne, te-am știut om greu, seceri unde n'ai semănat; și aduni unde n'ai răsipit. Și, temându-mă, m'am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată al tău». Iar Domnul i-a zis: «Slugă rea și leneșă, știut-ai că secer unde n'am semănat și adun de unde n'am răsipit. Căzutu-ți-s'a fie să dai argintul meu schimbătorilor și venind, ași fi luat al meu cu dobândă. Luați, deci, dela el talantul și-l dați ce-

lui ce are zece. Căci celui ce are i se va mai da, și-i va prisosî; iar celui ce nu are și ce are i se va mai lua».

Din parabola aceasta se vede că stăpânul a dat fie cărui după puterile lui, și a cunoscut bine nevrednicia celui din urmă. Cel cu cinci talanți a lucrat cu ei, a trăit și dănsul, i-a întrebuițat cumintește și nu numai n'a pierdut dar i-a îndoit. Tot astfel a făcut al doilea. Dacă judecăm înse, puțin, vedem că însemnătatea parabolei e și mai adâncă. Dumnezeu dă fie cărui putere de muncă și de judecată; unora mai multă, altora mai puțină. Datori suntem a ne folosi de ele; a le face să rodească, a le întrebuițăm cu folos, iară nu de teamă să stăm, adică să ne îngropăm talantul în pământ, cu vorba că, de facem cutare ori cutare lucru; vom pierde și puținul cât avem. Unor asemenea oameni, cu drept, li se poate zice că li se va lua și ce au; căci vor pierde chiar neluându-li-se. Adesea întâlnim oameni cari critică tot și încheie că nemic nu e de făcut. Aceștia, în adevăr își îngroapă în pământ talantul și nemic nu vor folosi nici ei nici ai lor.

Orice om pe lume e înzestrat cu ceva; dar prin lene și rea voință, pierde și cât are. Copiii înse sunt viitorul poporului. Cel puțin în ei trebuie încurajat și scos la iveală tot ce-au mai bun în mintea și sufletul lor. Parabola ne mai arată că omul ce are mai mult s'a căzut să aibă: fie el, fie părinții lui, cari au fost înțelepți, destoinici și economi. Când vedem pe unul că are, putem fi încredințați c'a avut însușiri vrednice de a-l face avut, cum bine arată pilda celui cu cinci talanți; chiar dacă dăm de-un nevoieș, să cercetăm bine și vom găsi că sânt pricini cari fac de se țin nevoile de el. Fie că părinții lui au fost pătimași și nu l-au pregătit pentru felul vieții în care aveă să trăiască; fie că el singur e pătimaș, de-aceea se potrivește cu nevrednicul, cărui stăpânul cunoscându-l ce poate, i-a dat, un singur talant și nici de-acela n'a știut a se folosi.

În lume sânt puțini cei cu câte cinci talanți și nenumărați cu câte un talant. Datoria noastră e de-a face să fie măcar la înălțimea slugei cu doi talanți, care după puteri, s'a priceput și i-a îndoit.

Sofia Nădejde.

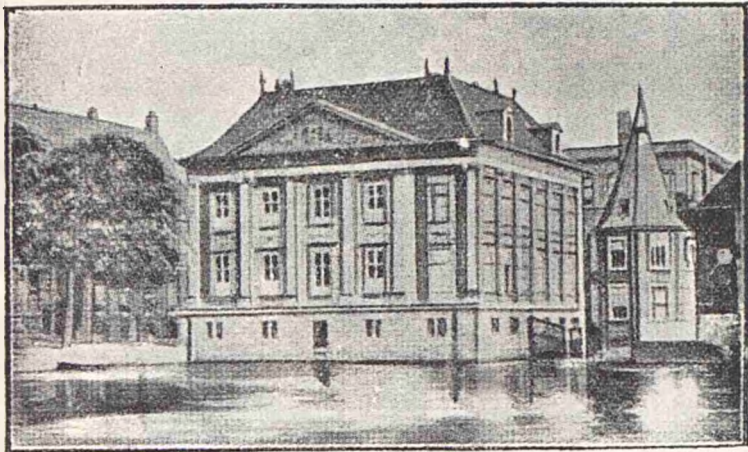
Congresul veterinar din Haga.

Urmare (1).

Aste curioasă această țară, *Olanda*, când îți dai seama că în multe părți pământul ei se găsește mai jos decât suprafața apei mării cu 2, 3 și 4 metri, apă care o scaldă pe una din laturile ei și care dacă nu o acoperă, aceasta se datorește în mare parte minței și muncii omenesci—Olandezilor.—Ei au zidit în multe părți puternice zăgăzuri la marginea țării dinspre apă, zăgăzuri ce înfruntă cu pieptul lor, sbuciumatele și furioasele valuri ale mării. Când te afli în fața unor asemenea lucrări, îți zici că în adevăr omul luminat, prin voință, muncă și stăruință poate ridica munte în locul mării, și face mare în locul muntelui !

Aproape tot pământul Olandei e tăiat prin diferite șanțuri și canale pline cu apă, dintre cari unele merg până la mare și pe cari pot pluti mici vase.

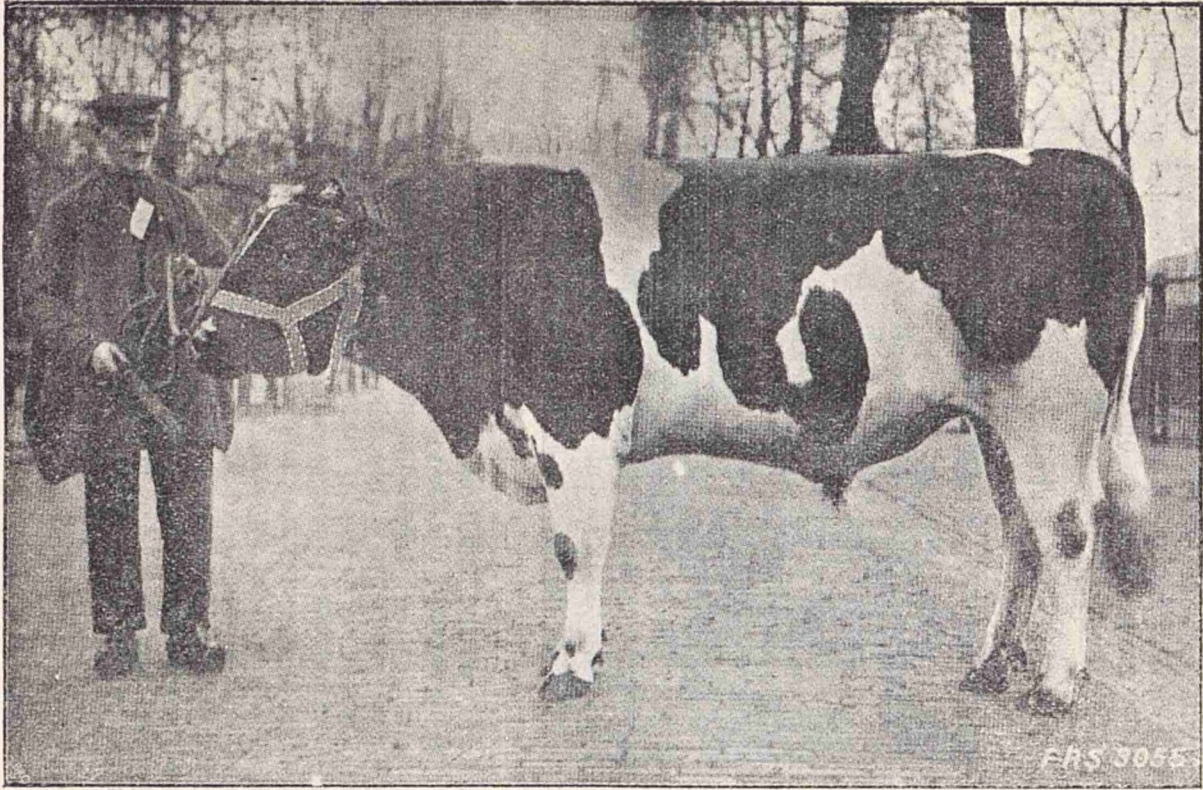

Museum din Haga.

Pământul dintre canale este acoperit de livezi de o frumusețe rară, pe cari pasc vitele, vacile olandeze vestite prin laptele lor, dând până la 40 litri lapte pe zi, și din care lapte prepară diferite brânzeturi, pe cari le trimet apoi cu vapoarele în diferite părți ale lumii.

Îți face plăcere când te uiți la acele vite cum pasc și se răs-

(1) Vezi No. 24.

Un taur Glandez.

față în ierburi și livezi bogate, în care ele rămân toată ziua, unele chiar noaptea.

Hei ! poate ar zice săteanul nostru, ce fericiți sunt Olandezii, ce pământ roditor au !

— Hei ! răspundem, pământul nostru, al țării noastre, îl socotim mai scump, mai îmbelșugător, ca cel Olandez, pentru că pe el bine lucrat și îngrijit, dacă nu crește în tocmai pășuni ca cele olandeze, produce totuși pășuni destul de frumoase, livezi ce ce te încântă, și pe deasupra grâu, ovăz, porumb, etc., bucate pe cari pământul olandez nu este în stare a le procura, decât în foarte mică cantitate. Și atunci dacă lucrurile stau astfel, care pământ este mai bun, nu este așa că al scumpei noastre țări? Să nu râvnim dar la alt pământ, ci să-l iubim, să-l îngrijim și să-l apărăm pe-al nostru, care este bun, blagoslovit de Dumnezeu.

Haga este oraș frumos, așezat la 4 kilometri departe de marea Nordului. El are case mari, frumoase, ulițe mari, iar grădinile cu flori de tot soiul se țin lanț.

Curățenia orașului este pilditoare, încât nu numai ulițele și trotuarele sunt bine măturate, dar încă locuitorii merg cu curățenia până acolo că spală aproape zilnic cu peria cu apă și cu săpun casele lor pe dinafară. Da, ei spală casele lor până și pe din afară. Să luăm pildă dela ei și să le curățim și noi pe ale noastre, cât de des cel puțin pe dinăuntru, pereții, scaunele, lavetele paturile. Dar ce să mai vorbim, de asemenea lucruri când mulți dintre noi, nu numai că nu și îngrijesc de casele lor, necurățindu-le, dar chiar și de corpul lor neîmbăindu-l unii chiar nici o singură dată pe an !

Să ne îndreptăm deci, să fim curăți noi și casele noastre să ne spălăm corpul cât de des, căci unde este curățenie este sănătate, este viață, putere de muncă, propășire în bine, mulțumire, fericire.

Geamurile dela ferestrele caselor din Haga, sunt atât de îngrijite, încât sunt aproape tot una cu văzduhul, nu le poți vedea. Mai la toate casele ferestrele despre strade, au încă un fel de oglinzi astfel așezate încât prin ele, cel din casă vede fără a veni la fereastră ei din orice parte a camerei, ce se petrece pe stradă. Cetățenii din acest oraș, sunt prin urmare așa-fel încât voesc să știe tot ce se petrece în preajma lor. Și noi mulți din noi, ne deosebim cu totul din ei, căci nu numai că nu voim a vedea ce se petrece afară în stradă, ci luăm măsură ca nu cum-vă să vedem afară fără voea noastră, stând cu perdelele lăsate. Se pare însă că nu lipsa de curiozitate ne face a stă așa ascunși, dar parcă ne-ar fi rușine să nu ne vadă cei de afară, să nu ne vază curățenia !

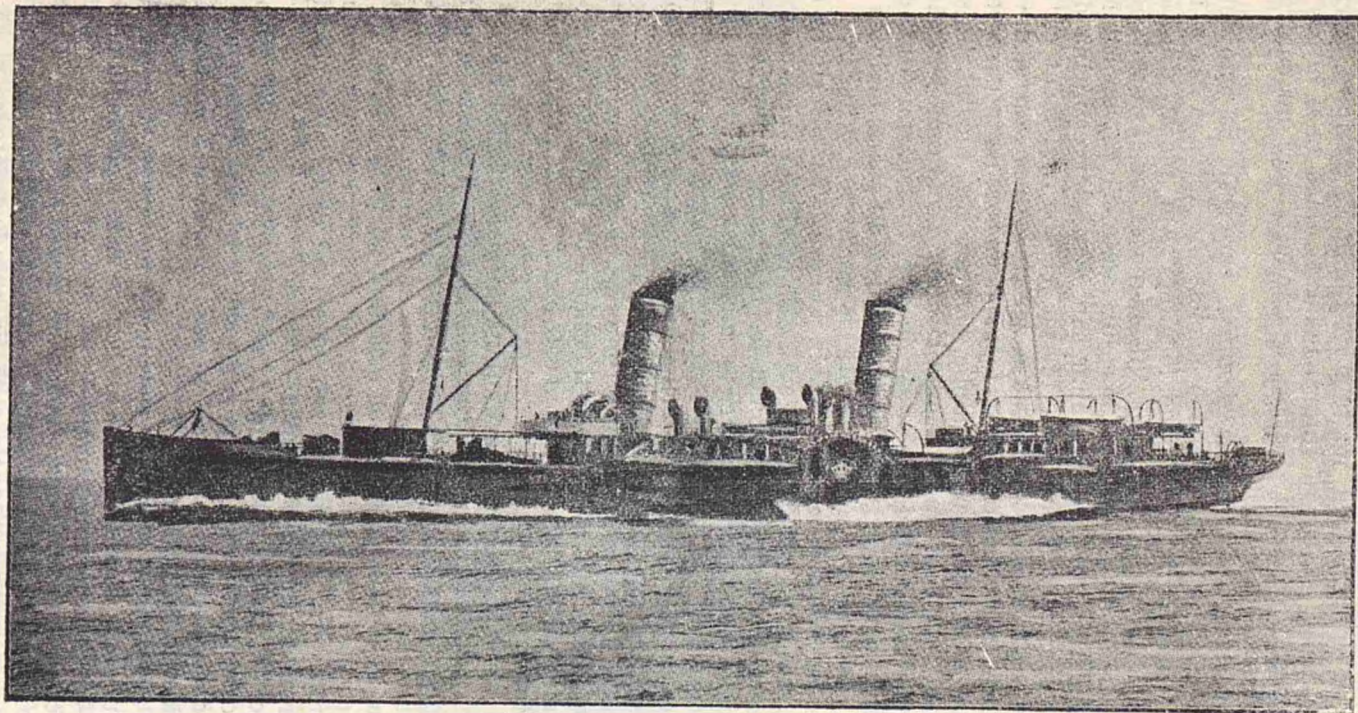
Am cumpărat câteva lucruri din Haga, să le am drept amintire. Ei bine, credeți că merge pe tocmeală ? nici decum. Prețul e hotărât mai dinainte și din el nu lasă o lăscăe. De altfel acest mod de a se târgui, este și în Germania, Franța, Belgia

etc. încât în alte țări, ai grija când te duci a face o târguială a te îngrijii vorba aceea, numai de două socoteli : de cea de acasă și de cea din târg. La noi însă trebuie să faci trei socoteli, una de acasă, alta a prețului ce crezi că ți se va cere pe marfă și o alta a sumei cu care socotești că poate să o scoți, să o iei; să o iei după multă tevatură, în care-și pierde vremea și cumpărătorul și negustorul.

Catedrala Sf. Pavel din Londra.

Nu se vede pe acolo ceea ce se petrece la noi, ca un vânzător să-ți ceară pentru lucru ce vinde, o sumă îndoită și întreită decât valoarea lui și ca după o tocmală de ceasuri, pentru un obiect de 2—3 lei, să nu cazi la învoială, să eși afară din prăvălie, uitându-te îndărăt când te-ai depărtat câțiva pași sau la colțul străzii pentru a lua seama dacă nu cumva negustorul nu-ți face cu mâna, nu te chiamă ; sau că negustorul să stea

Vaporul mergând pe mare dela Vlissingen spre Queenboro.

pitulat după ușa prăvăliei, trăgând cu ochiul pentru a observa dacă tu cumpărătorul, nu te-ai răzgândit să cumperi marfa cu prețul lăsat, și să te întorci îndărăt. Dacă te-ai întors și ai cumpărat-o, pe drum și acasa, te gândești dacă nu cumva te-a păcălit sau l-ai păcălit !

Dela Haga am trecut la *Londra*, care știm că este cel mai mare oraș din lume, având o populațiune aproape cât a întregii România, de 5 milioane locuitori. Am plecat din țărmlul Olandei din portul orașului Vlissingen și ne am oprit pe țărmlul Angliei la Queenboro ; 9 ceasuri am mers cu vaporul. Marea era supărată bine, valurile ajungeau de se spărgeau până deasupra, vaporul se legănă cam tărișor cecece a și făcut ca mulți dintre călători să sufere de așa zisă *boală de mare*, de amețeli, greață și vărsături. Mi-a fost rău de tot. La întoarcere însă nu am mai avut aproape nimic, căci am stat locului, liniștit la mijlocul vaporului lângă coșul mașinelor, acolo unde legănăturile sunt mai mici, uitându-mă pe cer, în zare, în depărtare, luându-mi privirea după valuri, care și acum parcă-mi joacă înaintea ochilor. Vorba ceea : „nevoia învață pe cărauș ce să facă.“

Ce îngrămădire, ce mișcare în Londra ! Te oprești în colțul unei străzi, în câteva minute ți să perindă pe dinaintea ochilor zeci de camioane, automobile, tramcare, tramvae, trăsuri, biciclete, lume după lume, ce se mișcă neîncetat ca un furnicar. În acest oraș nu se observă cecece se petrece la noi și în alte orașe, ca pe trotuare, colțurile străzilor, pe bulevarde, să vezi lume stând ceasuri întregi, căscând gura la trecători. Englezul se mișcă încontinuu, nu are timp de pierdut, vorbește puțin, încât dacă-i ceri o lămurire-ți răspunde în două vorbe ; la el mai mult ca la ori care „timpul este bani.“ Totdeauna ocupat, este omul muncii.

Și când te gândești că în afară de străzi, bulevarde și piețe, lumea călătorește în Londra și pe Fluviul Tamisa pe sumedenii de vapoare, vapoare, luntri, unele cu pasageri, altele cu mărfuri de tot felul, și încă și pe sub pământ !

Da, pe subpământ. Nema încapând pe ulițele orașului, pentru ca să înlesnească mișcarea, au scobit pământul, croindu-se drumuri prin pământ, pe sub străzi și case, pe cari drumuri aleargă nenumărate tramvaie electrice.

Aceste drumuri se numesc *metropolitane*. În diferite puncte ale orașului se află aranjate deschizături, răsflători ale acestor metropolitane, prin cari lumea să scoboară la ele sau ese afară dela ele, pe străzi.

M'am plimbat și eu cu metropolitanele vre-o $\frac{1}{2}$ ceas. Pentru a ajunge la el a trebuit să scobor pe scări, pe neglumite între 20—30 de metri în pământ.

Acum lumea nu mai încapă pe străzile Londrei. Ce va fi, de exemplu peste un veac ! Lumea înmulțindu-se, desigur că atunci și metropolitanele o să fie neîndustulătoare și că omul

împins de nevoie, nu ar fi cu neputință a-l vedea iscodind meș-
teșuguri ca să poată călători și pe deasupra orașului !

Dar ce zic ? sunt chiar în timpul nostru, unele linii ferate în Lon-
dra astfel aranjate, în cât călătorind pe ele vezi din vagon, în
jos, dedesupt case, popor, oraș.

Am vizitat halele din Londra : sunt un șir de mari clădiri.

Dimineața când se face vânzarea, este o înghesuială și o ade-
vărată zarvă în ele. Carnea care se vinde acl vine mai toată
de prin America, din Indii, venind săptămâni întregi în vapoare
în cari se face frig prin anumite mijloace așa în cât carnea
nu se strică, sosește înghețată tun la Londra.

Piața Trafalgar din Londra.

Englezul mănâncă bine, de obicei nu bea nici o băutură spiri-
toasă în timpul mesei, ci după mâncare. Beă mult ceai, care le
face bine, de oarece trăesc acolo într'un aer umed, aer de mare.

Din Londra m'am înapoiat prin Haga și Bruxelles la Paris.

Parisul, cine nu a auzit de acest mare oraș, dela care a por-
nit în cele din urmă veacuri știința, dela luminele cărniua au pro-
fitat toate națiile ?

Parisul este udat de apa fluviului *Sena* și are o populațiune
de aproape 4 milioane. El este oraș foarte frumos cu clădiri
mari și plăcut împodobite cu bulevarde și piețe largi împodo-
bite cu arbori, flori și nenumărate statui ce reamintesc pe oa-
menii de seamă ai Franței.

Mișcarea este mare și aci, mai ales pe unele bulevarde și străzi, dar nu atât ca în Londra. Au metropolitane; iar pe apa Senei circulă neconținut vapoare și vapoare cu persoane sau mărfuri.

În Paris se află diferite muzee, între cari cel mai mare este acela zis al *Luvrului*, unde se găsesc strânse obiecte, tablouri, chipuri, arme, pietre, momâi, etc., dintre cari unele au rămas din cele mai depărtate timpuri, vremurile egiptene ale faraonilor, iar altele de pe timpul Romanilor sau al vechilor Greci, altele încă sunt strânse din epoca noastră sau chiar în zilele noastre. Ar trebui numai pentru vizitarea acestui muzeu, săptămâni întregi.

Dar Parisul este renumit mai ales prin școlile lui de tot felul, de medicină, filosofie, de inginerie, de militarie, etc, școli vestite în toată lumea prin învățăturile superioare ce se capătă în ele.

Parisienii ca și toți Francezii sunt de acelaș neam latin ca și noi. Ei sunt sprinteni, ageri la minte, muncitori și economi.

Sunt mai vorbăreți decât Nemții și Englezii și foarte îndatoritori.

Te aflu pe stradă și ceri unui parisian o adresă bunioară, ți-o dă îndată și caută a te lămuri pe deplin; dacă ești în vagonul unui tramvai, când ceri o asemenea explicațiune îndată sar și alte persoane de alături, de lângă aceea cu care vorbești intră în vorbă și caută a ți explica totul, simțindu-se mulțumiți că te-au putut servi.

Așa sunt ei, pe câtă vreme dacă ai fi întrebat pe un Englez acelaș lucru, ți-ar fi răspuns un cuvânt două și atâta tot.

În Paris poți trăi boarește dacă ai parale din destul, dar și economic dacă ești mai șubred la pungă. Noi Românii ne obișnuim ușor în acest oraș, cu viața Parisienilor, cu traiul lor, cu mâncărurilor lor, mai ales că lor le place să mănânce nu mult, dar bun și curat.

În această privință, un coleg veterinar francez spune că la ei e zicătoarea: „cine vrea să învețe și să mănânce bine, să stea în Paris; cine vrea să se ocupe cu chestiuni de comerț, să se ducă în Germania; cine vrea să se ocupe cu afaceri de bancă, cu chestiuni de bani, să se ducă în Londra; iar cine dorește a face poezii, să se ducă în frumoasa Italie.“

Dar să revenim asupra congresului și să vedem cam ce s'a discutat și hotărât acolo.

Irimia Popescu

Medio-veterinar.

— În țara orbilor cel cu un ochiu este împărat.

(A. Pann).

SFATURI PENTRU GOSPODINE

Iahnie de țelină cu și fără măslină.

Pentru 6 persoane se întrebuintează :

4 țeline mari sau 6 mici

100 gr. untdelemn

20 gr. sare

$\frac{1}{2}$ lingură făină

o ceapă sau 2

1 lingură plină cu bulion

200 gr. măslină (20 bani)

apă

Să iea țelina, se curăță frumos, apoi se spală bine și se taie felii potrivite după mărimea țelinei. În timpul acesta punem untdelemnul să se încingă și începem să prăjim țelina pe ambele părți. O aranjăm în cratiță ; iar cu untdelemnul care a mai rămas facem sosul, adică prăjim ceapa cu făina și stingem cu apă și bulion ; mai lăsăm să fiarbă puțin și o răsturnăm peste țelină. Este bine să se adauge și 1—2 bucatele de zahăr, că îi dă gust mai bun. Cu 15 minute înainte de a servi la masă punem și măslină, dacă voim, dar care au stat un ceas în apă fierbinte. Această mâncare se mănâncă și rece

Halva turcească.

$\frac{1}{4}$ k. făină

$\frac{1}{4}$ untdelemn bun

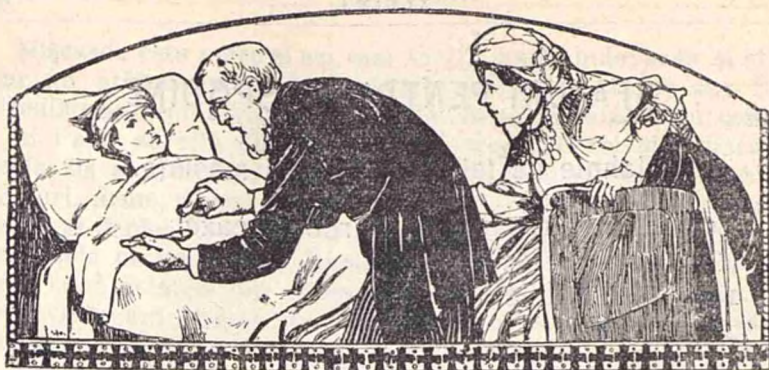
$\frac{1}{2}$ kg. zahăr

5—8 nuci

Să iea untdelemnul, se încinge și turnăm puțin câte puțin făină, ca și la ciulamă.

Mestecăm neconținut până s'a închis, adică până când făina a luat culoarea cafenie, ca și cafeaua prăjită deschis. Turnăm zahărul, care a fost pus pe foc c'un kg. de apă și făcut sirop ; mestecăm bine până a absorbit tot și ne-am încredințat că s'a îngroșat bine. Dăm la o parte și punem miez de nucă. Taiem cu lingura și așezăm pe farfurie și servim la masă.

Comunicate de d-na Elena M. Demetrescu, directoarea școlii de menaj externă.

Sfaturi igienice.

— Și cum adică, dacă s'o îmbolnăvi, de pildă, un copilăș al lui frate-meu, copiii mei, eu, nevasta, să nu ne ducem să-l vedem, că, de, îi face o bucurie; să nu-i ducem un măr, o pară, o ciorchină de strugure, un covrig? Nu e păcat?

— Ei, nea Stane, dumneata știi să ari bine, să semeni, să seceri, să faci snopi frumoși, să îi treeri în arie, să îngrijești de vite, de via dumitale, să umpli toamna cu vin toate butiile, butoaiele și butoiășele, să ne dai azimă bună și plăcută; dar, vezi bine că n'o să te pricepi la toate alea de pe lume. De aceea e bine ca unde nu te taie capul să nu te amesteci și să faci cum te sfătuește altul care nu se amesteca în plugărie, fiindcă n'a învățat-o de mic copil, ci se vira acolo unde el e meșter fiindcă a învățat: meșteșugul d'a vindeca lumea și d'a o feri, mai ales, de îmbolnăvire. Și meșteșugul ăsta nu l-a învățat într'o săptămână-două, într'o lună-două, ci în vr'o zece ani și cu multă trudă și greutate. Acest om, doftorul, până n'a fost cercetat de alții ca știe carte, n'a fost lăsat liber să dea *rețete* și să caute bolnavi. Să o știi asta.

— Va să zică, s'ascultăm pe doftor.

— Vezi bine. Asta e misiunea lui pe lume ca să tămăduiască boalele. El n'are interes de câștig ca să-ți ia banul dumitale, al lui Preda, or al lui Tânase. El are leafa lui dela stăpânire și dacă îți spune dumitale ce să

faci ca să fii sănătos și fericit, o face asta, pentru că e dator s'o facă și pentrucă îți vrea binele.

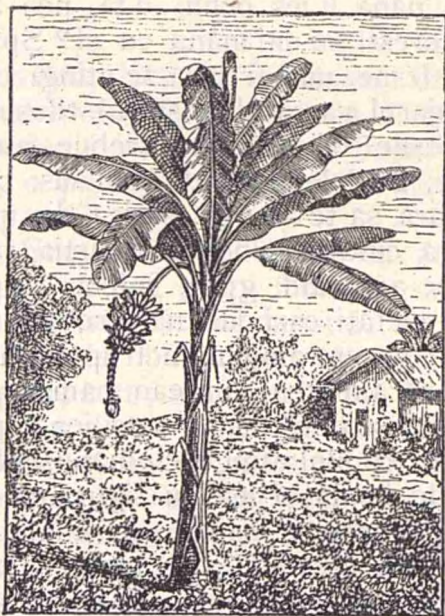
— Va să zică...

— Când s'o bolnavi copil sau om mare de boală lipicioasă, adică care se iea lesne de altul, cum e vârsatul, pojarul, boalele de gat, oftica, lingoarea, râia, și altele, ori cât de rudă de aproape ți-ar fi omul în casa căruia e bolnavul, nu trebuie să mai calci pe acolo nici d-ta, nici nevasta, nici soacra, nici copilașii; cu un cuvânt nimeni dela d-ta din casă. Dar nici dela casa cu bolnavul să nu vie nimeni la d-ta, că îți aduce cu siguranță boala la copii. Când știi p'un om c'are râie la dește și se scarpină până îi ies ochii, d-ta, nea Stane, spune singur, nu te ferești să dai mâna cu el? Spune! Ei, cum să iea râia de lesne, numai dacă te atingi cu râiosul, tot așa se iea și pojarul, vârsatul, gușterul, tifosul; și încă râia nu e așa de lesne de luat căci trebuie numai să te atingă ca s'o iei; boalele astea de mai sus, care ți le spusai, să iea și fără să te atingi: să iea din văzduh. De aceea dacă intră cineva la bolnavi d'astăia, răsufle aer de boala din casă, aer cald, greu, infect, respirat de bolnavi și plin de vietăți cari dau naștere boalei, aerul asta cu vietăți intră în gura omului, în trupul omului, se pune pe straele (îmbrăcăminte, mintean, cămașă, nădragi etc) omului și când el se duce acasă și își iea copilul în brațe ca să-l mângâie, copilul atinge cu mânușitele lui fragede hainele pline de boală și iea cu siguranță și el boala adusă în casă de părinte, sau de o rudă, or strain. Și iacă-te cu boala în casă! Ce necazuri ai să tragi până se vindecă copilul care trebuie neapărat arătat doctorului, căci altfel nu scapă cu viață. Nu e mai bine ca să ne ferim de boala, să nu ne ducem chiar noi în gura ei, s'o ocolim fără să-i dam bună ziua? Și ceea ce-ți va spune doftorul trebuie să faci cu sfințenie! Dacă e viața copilului în joc, trebuie să lași la o parte și rudenie și prietenie, tot să nu lași pe nimeni să intre în casă și acel ce îngrijește de copil să nu mai iasă din casă până ce nu-i spune doftorul. Ceilalți trebuie să fie dezinfecțați, să nu mai intre la bolnav și să locuească în altă odaie mai retrasă, dacă vor să mai iasă pe afară fără totuși să se mai atingă de copiii altora.

D. Teleor.

BANANII.

Prin ținuturile tropicale cresc Bananii, cari sunt pentru locuitorii de acolo mai folositori decât grâul la noi. E adevărat că miezul bananelor nu e așa de hrănitor ca pâinea, dar e gustos ca fructul cel mai bun, întrece pepenele galben cu mult, dacă nu prin dulceață, dar prin miros și gust delicat. Dar bananul e mult mai rodnic decât grâul; căci un pogon sădit cu Banani, dă de 133 (de una sută treizeci și trei de ori) mai multe kilograme de rod decât grâul și de 44 de ori cât cartoful.

Banan

Bananul nu e pom, ci burueană, înaltă de cinci metri, având un hluj fără ramuri, rotund și drept, verde-gălbui. Sus are un mănuchiș de foi mari, lungi de câte doi metri și late de 18 până la 20 de degete. Dela coadă la vârful foiei se întinde o nervură.

Hlujul se sfârșește cu un spic lung de un metru și 30cm. și se arată la nouă luni după ce Bananul a răsărit. Din flori se fac fructe lungi de opt degete și groase de unul, cu miez dulce, gustos și bine mirositor, când sunt coapte.

Fructele astea în număr până la o sută cincizeci, așezate pe același fușcel, trag la un loc până la treizeci și cinci de kilograme și seamănă a strugure cu boabe uriașe.

Când tai strugurul, tai și trunchiul, care, altfel, tot ar pieri. Din rădăcină es mlădițe, cari peste șase luni dau alte roade și așa mai departe. Nu e nevoie de altă muncă afară de culesul roadei și de nițel săpat în jurul rădăcinei.

Ogoarele cu Banani se înființează în apropiere de apele curgătoare.

Bananele se mănâncă nefierte sau nepregătite; dar se pot și fierbe sau coace în cuptor sau supt spuză fierbinte. Au gust de pâine. Din firele trunchiului fac o pânză groasă, iar partea verde e nutreț pentru vite.

Locuitorii din insulele Moluca știu a lucra așa fel frunzele, în cât le întrebuițează ca pânză.

Un pogon de Banani poate hrăni cincizeci de inși, pe când unul de Grâu hrănește numai doi.

Bananii hrănesc pe locuitorii țărilor calde fără a le cere oboseală.

Bananii fac parte din familia Musaceelor și numele felului celui mai obișnuit e *Musa paradisiaca*.

După spusele Semiților, Bananii ar fi de loc din Mesopotamia, de unde s'ar fi răspândit. După alții ar fi de loc din Indii. În adevăr, înse, s'au aflat în stare selbatecă în toate ținuturile cuprinse între tropice. Oamenii i-au îngrijit (1)

După F. Marion.

FĂRĂ NGRŢE!..

Se inoptase. Afară suflă vânt rece și un spic de zăpadă te loviă în obraz. Luminile ferestrelor dispăruse și noaptea se făcă din minut în minut, stăpană peste întreaga fire. Din când în când se auziă croncănitul jalnic al corbilor, ce se învârtiau prin întuneric căutându-și adăpost.

Toată lumea doarme. Numai la o căsuță cu ferestrele mici, se zăriă licărind o searbădă lumină, printre crengele jilave și mișcate de vânt ale salcânilor. Irina veghiază la capul mamei sale, greu bolnavă. Tatăl ei murise de mult și lăsase în urma lui pe mult iubita ei mamă, ca să îngrijească de ea și de frațiorul ei mai mic, Fă-

(1) Banane au început a veni pe la noi, dar se vând câte 30—40 de bani una, pe când în Londra, de pildă, se vând cu câte 4—5 parale una iar în Paris, cu 10—15 bani.

nel. Cu lacrămile în ochi și cu durerea în inima, rugă pe Puternicul Creator să-i cruțe singurul sprijin ce mai avea în lumea asta. Cu un suspin plângător, întrebă pe Fanel, un copil de doi ani: ce vor face dacă mama lor îi va părăsi! Copilul fără să înțeleagă ceva, se juca înainte până ce obosi, apoi se trase încetișor lângă mama sa, puse o mână în sânul ei cald și adormi. Ramase numai Irina singură deșteaptă și, coprinsă de întristare, urmă a veghea lângă mama sa.

Noaptea eră înaintată și mama copiilor nu mai scoase nici un graiu. Numai suspinurile Irinei se auzeau din când, în când. Deodată eșiră de sub genele negre ale bolnavei, două lacrimi ce începură a curge în vale. Sfârșitul se apropia. Irina le șterse cu îngrijire, iar mama ei zise cu voce pierdută:

— „Iрино, eu mă duc. Tu ai grijă de Fanel. Sa-l îngrijești până s'o face mărișor. să nu-l lași“.

Irina, disperată, începū a plânge cu hohote: «Ah! Dumnezeu, rău mă pedepsești. Iea-mă și pe mine, nu mă despărți de mama mea. Doamne, Doamne»!..

Și zicând aceste vorbe căzū peste corpul mamei sale ce-și da sfârșitul. Copilul se deșteaptă și începū a strigă: «mamă... dada», dar nimeni nu-i răspundea. Plânse, plânse nevinovatul copil, până ce adormi iarăș lângă cadavrul mamei sale.

A doua zi tot satul căia pe cei doi copilași, ce rămăseseră pe drumuri fără tată și fără mama. Mulțime mare de lume împreună cu preotul satului veniră în casa moartei, ca să facă înmormântarea. Irina ședeă în pat, lângă corpul mamei sale și cu lacrămile în ochi, cu suspinul în inimă, așeză și primeniă patul unde pentru cea din urmă oară mai priviă pe scumpa sa mamă. Fanel vedeă pe soră-sa plângând și suspinând, dar el nu înțelegea aceasta, credea că mama sa doarme. Dar văzând că nu se mai scoala, că nu-l mai mângăie ca înainte, inima i se închise, fața i se schimbă, întristarea îl coprinse și lacrămile făcură pâraie obrazii săi cei frumoși.

— Mamă, mamă... papa!..

Toată lumea lacrămă când auzi strigatul nevinovat al copilului. Când văzū că nici acum nu-i răspunde, nu-i

mai zâmbește ca până aci, nu-l mai strânge la pieptul ei cald, un plâns înduioșător îl coprinse, el pricepea acum că nu mai are nici un sprijin, nici un ajutor.

În curând corpul fu așezat în sicriu. Copilul nu-și mai luă mâinile depe marginea tronului, privia la mama sa, strigă, plângea, par'că ar fi voit să zică: «nu mă despart de mama.»

Când oamenii ridicară sicriul dela pământ, el întinse mâinile și cu un oftat plângător zise: «mamă, mamă»!. La mormânt o sărută și urmă a o strigă. În brațele surorii sale se întoarse acasă și amândoi plângând strigau pe mama lor.

Sarmanii, au fost fără noroc!..

I. Munțeanu.

Marotinu de jos.

Cronica agricolă, economică și comercială.

Suntem în plină primăvară, așa în cât fiecare agricultor își poate da mai bine seama de munca și cheltuiala făcută în toamna anului trecut, nu numai la semănăturile de grâu, orz și seacă, ci chiar și asupra arăturilor făcute pentru semănăturile de primăvară. Aceste arături în timpul iernei fiind supuse înghețului și desghețului, le-a putut socoti ca și când pământul ar fi fost pe jumătate îngrășat cu bălegar.

Prin înghețare și desghețare pământul nu numai că se mărunțește, dar în același timp în astfel de pământuri, aerul, căldura și umezeala străbat cu mai multă înlesnire, pregătindu-l astfel pentru o mai bună încolțire a semințelor semănate în astfel de pământuri în timpul primăverii. Pământul arat de cu toamnă, cași în timpul iernei unde zăpada a lipsit și unde pământul era desghețat și svântat de prisosul de umezeală, au înlesnit mult semănăturile de primăvară, în cât cei mai mulți agricultori din Muntenia, au isprăvit semănătura de ovăz și de orz pe la sfârșitul lunii Iulie. În Moldova, unde a căzut mai multă zăpadă în luna Ianuarie și chiar în Februrie, semănăturile de primăvară au început ceva mai târziu, în schimb însă pământul are mai multă umezeală din topirea pe nesimțite a zăpezei; în folosul semănăturilor de primăvară ca și a celor de toamnă.

Lucrările agricole în unele podgorii precum este desgroapatul și tăiatul viilor etc., s'a putut face cât se poate de timpuriu.

Acelaș lucru se poate vedea și în grădina de legume, căci semănătura de mazăre, bob ca și de alte zarzavaturi, s'a putut face în multe localități din Muntenia încă de pe la 15 Fevruarie, dacă nu chiar de pe la 10 Fevruarie.

În acest an micii cultivatori de pomi ca și acei potgoreni cari s'a ocupat cu replantarea viilor prăpădite de filoxeră, nu pot a se plânge că n'au avut timp destul de bun la lucrările pe cari le-a făcut la timp, câștigând mult la o mai bună prindere a pomilor ca și la vițele de vie altoite și răsădite.

Din cauza timpului călduros și ploios, iuțindu-se creșterea semănăturilor de toamnă, în unele părți agricultorii au fost siliți ca aceste semănături să fie păscute de oi, ca și de alte animale, și mai cu seamă de oi, ca mai pe urmă aceste semănături să le grăpeze în această lună, când vor vedea că pământul a prins coaje pe deasupra, care ar împiedeca aerul și umezeala de care tinerile plante au trebuință. Alți agricultori au obiceiul de a trece chiar și cu tăfălugul pe la începutul lui Aprilie când văd că creșterea grăului devine prea mare, ca cu modul acesta să întârzie o astfel de creștere. Însă pe la începutul lunei Aprilie cele mai multe semănături de toamnă au tulpinele deja crescute deasupra pământului. Când nodul tulpinelor este îndesat în pământ cu tăfălugul, prinde rădăcini, tulpinele se hrănesc mai bine și în acelaș timp se înțepenesc, împiedecând căderea holdei la pământ. Când o holdă de grâu, etc., este culcată la pământ din cauza unor ploi mari și însoțită de un vânt tare mai ales când grăul este în floare și legare, recolta în acest caz este pierdută în mare parte.

În holdele culcate, spicele acoperindu-se unele peste altele, nu pot profita de aer și căldură decât numai cele de d'asupra, restul spicelor fiind în prea mare umbră și umezeală, vor rămâne sterpe. Acei dintre agricultori cari au mașini de tuns grăul, vor ști să profite de aceste mașini la timp, fără ca să aducă vre-un rău semănăturilor, abuzând prea mult de astfel de mașini.

Se știe că pe guvern îl interesează tot atât de mult, dacă nu mai mult producțiunea agricolă, ca și pe orice agricultor care și-a închis în semănătura sa un capital destul de mare în raport cu întinderea semănăturii. Prin urmare fiecare agricultor este dator a lua toate măsurile potrivite cu creșterea semănăturilor de toamnă, spre a le ține în bună stare în raport cu mijloacele de care dispune și cu cari poate învinge multe rele pe cari ni le pot aduce atâtea schimbări atmosferice în decursul creșterii acestor semănături până la recoltă.

Fiindcă suntem în plină primăvară în toată puterea cu vântului, și fiindcă cei mai mulți agricultori încă de pe la începutul lunei lui Martie au isprăvit cu semănatul ovăzu-

lui și orzului, trebuie început fără întârziere cu semănatul cartofului, cu semănatul plantelor de nutreț, ca mazărichia, meiul, măturele și mohorul, ca să rămâie timp destul și pentru semănatul porumbului, care trebuie făcut până la 23 Aprilie st. v. Mai pe urmă se pot face ogoare pentru semănatul de toamnă al acestui an. Nu trebuie uitat de a se semăna chiar în această lună cânepa și inul.

Cu cât plantele amintite mai sus se vor semăna mai de timpuriu până când pământul are încă destulă umezeală, cu atât reușita lor va fi mai bună în folosul agricultorilor.

Timpul călduros din Februarie cași de pe la începutul lui Martie a făcut ca mugurii de flori la cais, păr, cireș, etc. să crească foarte mult. Însă timpul de pe la 8 Martie s'a răcit din cauza ploilor cari au căzut în toată țara într'o cățățime mai mare sau mai mică și chiar zăpadă, nu numai în localitățile muntoase ci chiar în unele localități dela șesul țării. În București a căzut zăpadă în noaptea de 15—16 ale acestei luni. În alte localități a căzut multă brumă.

Dacă n'ar fi fost această schimbare de timp, caisul cași părul s'ar fi găsit în plină floare pe la 9 Martie. Cu toate acestea s'a văzut caisul înflorit prin unele grădini din București chiar pe la 9 Martie.

Cu începere chiar din luna Ianuarie s'a putut face multă economie de nutreț pentru vitele de muncă, de oarce oaia, etc. și-a putut găsi destulă hrană pe câmp din zi în zi mai multă. Așa că în acest an se va putea dovedi zicătoarea săteanului nostru, ca la 25 Martie (Buna veste), oaia trebuie să-și ascundă gura în iarbă ca să se poată deduce că anul va fi roditor.

În rezumat: starea semănăturilor de toamnă cași a celor de primăvară, atât dela noi cât și a celor din străinătate, până la această dată, nu lasă nimic de dorit. Să rugăm pe Dumnezeu ca și de aici înainte să ne dea tot astfel de timp bun pentru mănoasele noastre câmpii atât de roditoare.

Târgurile noastre.

Cu începutul luni lui Martie, au început și navigația pe Dunăre, și cu această navigație a început și o mișcare de afaceri cu cereale în târgurile noastre.

Iată în rezumat prețul mijlociu cu care s'au vândut produsele nostre agricole în târgul din Brăila cași în celelalte târguri, dela 20 Februarie până la această dată:

Grâul, suta de kgr. s'a vândut cu	19—21,50
Orzul » »	11—12,—
Ovăzul » »	11—13,—
Secara » »	14—00,50
Porumbul » »	12—13,50

Cincantinul suta de kgr. s'a vândut cu	13—00,50
Orzoaica » »	13—00,—
Meiul » »	12—12,—
Fasolea » »	23—00,30

Târgurile străine.

Afacerile cu cereale cași prețurile sunt foarte schimbătoare, de pe o zi pe alta. Astfel la târgul din Paris grânele indigene s'au vândut cu 23—24 lei și 50 cent.; cele străine cu 21—24 lei; secara cu 16 lei și 71 cent.; orzurile cu 17—18 lei și 75 cent.; ovăzurile indigene cu 19—20 lei și 75 cent.; cele streine cu 14—18 lei; făina cu 33—35 lei și 25 cent.; porumbul cu 19—20 și 50 cent.; fasolea cu 33—42 lei; mazărea cu 40—42 lei; și linteaa cu 35—60 lei. In alte târguri franceze, grâul s'a vândut cu 24 lei; secara și orzul cu 17 lei și ovăzul cu 19 lei și 31 centime.

In Germania la Manheim, grâul s'a vândut cu 30 lei și 20 cent; secara și ovăzul cu 22 lei și ovăzul cu 23 lei.

La Berlin, grâul s'a vândut cu 27 lei și 50 cent; secara cu 21 lei; orzul cu 23 lei și ovăzul cu 20 lei. In toate târgurile din Germania prețurile sunt cași la târgul din Berlin.

La târgurile din Belgia, la Liège, Louvain și Bruxelles, grâul s'a vândut cu 21 lei și 50 cent.; secara cu 15 lei și 50 cent.; orzul cu 14—15 lei și ovăzul cu 17 lei și 50 cent.

La Anvers grâul s'a vândut cu 22 lei și 85 cent.; secara cu 16 lei și 60 cent; orzul cu 17 lei și ovăzul cu 19 lei.

La Londra grâul s'a vândut cu 25 lei și 50 cent.; secara și orzul cu 21 lei și ovăzul cu 14 lei.

La târgul din Viena, grâul s'a vândut cu 26 lei și 50 ct.; secara și orzul cu 21 lei și 50 cent.; și ovăzul cu 19 lei.

La Budapesta grâul s'a vândut cu 28 lei; secara cu 21 lei; orzul cu 17 lei și ovăzul cu 18 lei și 25 cent.

La Groning (Olanda), grâul s'a vândut cu 28 lei și 25 ct.; secara cu 21 lei; orzul cu 16 lei și ovăzul cu 15—16 lei.

La Milan (Italia), grâul s'a vândut cu 29 lei și 50 cent.; secara și orzul cu 21 lei și ovăzul cu 19 lei și 85 cent.

La Albacete (Spania), grâul s'a vândut cu 30 lei și 55 cent.; secara cu 17 lei și 90 cent.; orzul cu 22 lei și 50 cent. și ovăzul cu 16 lei și 50 cent.

La Geneva (Elveția), grâul s'a vândut cu 23 lei; secara și ovăzul cu 20 lei și orzul cu 17 lei și 50 cent.

La târgul din New-York (America), grâul s'a vândut cu 20 și 50 cent.; secara cu 15 lei și 75 cent.; orzul cu 17 lei și ovăzul cu 18 lei și 25 centime.

La Chicago, grâul s'a vândut cu 21 lei și 50 cent.; secara cu 16 lei, orzul cu 17 lei și ovăzul cu 18 lei și 25 cent. și porumbul cu 12 lei și 83 centime.

La târgul din Algeria și Tunis (Africa), grâul roșu s'a vândut cu 26—27 lei și cel alb cu 23—24 lei; orzul cu 15—16 lei și ovăzul cu 16—17 lei și 75 cent.

În toate târgurile streine greţurile sunt socotite pe suta de kgr. ca măsura cea mai dreaptă.

V. S. Moga.

CRONICA

CORPURILE LEGIUITOARE.

SENATUL.—În şedinţa dela 9 Martie se urmează cu discuţia proiectului de lege pentru reorganizarea Curţii de Casaţie. Vorbeşte d-l *Al. Bădărău*. D-sa a continuat şi în şedinţa dela 10 Martie. În zilele de 11, 12, 13, 15, 16, au vorbit d-nii *Valerian-Ursian*, *N. Xenopol*, *C. Nacu*, *Toma Cămărăşescu*, *Gr. Procopiu*, raportorul comitetului delegaţilor, şi discuţia urmează.

CAMERA.—Camera continuă la 9 Martie discuţia proiectului pentru modificarea legii de înalţare în armată votată de Senat.

Vorbeşte d-l *I. Stănculeanu*. Proiectul se adoptă cu 56 bile albe, fiind contra 9. Se votează convenţia comercială între România şi Suedia. Apoi vine la rând proiectul pentru înfiinţarea Casei Pădurilor, prezentat de d-l *Al. Constantinescu*, ministrul agriculturii şi al domeniilor. Scopul acestei Case este:

a) A administra fondurile create prin această lege, precum şi primăriele alta, având ca destinaţiune sporirea suprafeţei domeniului silvic al Statului, conservarea, regenerarea şi punerea în valoare a pădurilor existente, precum şi a celor pe cari le va cumpără;

b) A dispune ridicarea în plan a pădurilor Statului şi a locurilor goale din perimetrul lor, a le hotărnicii şi a le a-sigura stabilitatea limitelor prin semne de hotar după formele stabilite în regulamentul de hotărnicia izlazurilor comunale; a dirige, controlă şi execută toate operaţiunile privitoare la întocmirea şi aplicarea amenajamentelor, a regulamentelor de exploatare şi studiilor prevăzute în codul silvic; a face lucrări pentru corecţiunea torenţilor şi pentru consolidarea terenurilor expuse surpărilor;

c) A cumpără pădurile oferite de Casa rurală, aflătoare pe moşiile cum-părate de această instituţiune, în conformitate cu legea sa organică şi cu dispoziţiunile cuprinse în prezenta lege;

d) A cumpără în deplină proprietate, sau numai spre exploatare, păduri întregi, sau numai porţiuni dintr'insele aparţinând moştenitorilor sau răzeşilor şi foştilor clăcaşi împroprietăriţi la 1864, precum şi golurile sau poienile din interiorul sau din jurul pădurilor lor;

e) A cumpără în deplină proprietate, sau numai spre exploatare, păduri particulare întregi sau numai porţiuni dintr'insele, a căror menţinere în mod permanent, dată fiind situaţiunea lor, natura şi configuraţiunea accidentală a solului, este necesară din punctul de vedere al interesului general ori acela de a se înlesni exploatarea pădurilor Statului vecine, precum şi golurile sau poienile din interiorul sau din jurul pădurilor particulare;

f) A cumpără pământuri improductive, terenuri lipsite de vegetaţie lemnoasă spre a se creă păduri de protecţie, proprietăţi străine aflătoare în perimetrul pădurilor Statului, precum şi terenuri despădurite din

regiunea muntoasă a țării, în scopul îmbunătățirii pășunilor printr'o cultură pastorală, rațională, combinată cu cea forestieră;

g) A schimbă poeni și goluri din perimetrul pădurilor Statului sau porțiuni din aceste păduri, în caz când porțiunile pe cari Statul le-ar primi în schimb ar fi vecine sau trebuincioase Statului pentru regularea perimetrului pădurii lui, pentru împădurire, exploatare sau pășune;

h) A fixa prețul și condițiunile de cumpărare a pădurilor și terenurilor enumerate de alin. c, d, e și f de mai sus, precum și a schimburilor prevăzute la alin. g;

i) A administra fondurile depuse de particulari pentru asigurarea regenerării pădurilor lor supuse regimului silvic;

j) A arendă poienile din perimetrul pădurilor Statului și golurile de munte, sau a regulamenta folosința lor în chipul cel mai avantajos pentru interesul pădurilor;

k) A exercită controlul și supravegherea asupra agenților silvici ai Statului și a-și da avizul asupra tuturor chestiunilor privitoare la păduri, la budgetul lor, la personalul tehnic și la învățământul silvic;

l) A aviză la numirea personalului trebuincios îndeplinirii scopului său și la organizarea întregii sale administrațiuni.

Proiectul se votează cu 55 bile albe din 62 votanți.

La 10 Martie d-l V. Filotti dezvoltă interpelarea sa privitoare la exercitarea dreptului de vot al ofițerilor. Răspunde d-l general Crăiniceanu, ministrul de războiu.

La 11 Martie se votează diferite credite pentru diferite ministere. Se ocupă apoi Camera cu proiectul de lege pentru organizarea teatrelor. Se știe că acest proiect a fost votat de Cameră, a mers la Senat, care a introdus oarecari modificări; acum s'a întors la Cameră, care a aprobat și ea modificările făcute de Senat.

La 12 Martie d-l Tache Ionescu a dezvoltat interpelarea relativă la o broșură publicată de d-l dr. Sion, subdirector al serviciului sanitar. I-a răspuns d-l I. Brătianu, ministru de interne. Apoi d-l N. Fleva a dezvoltat o altă interpelare relativă la chestia moșiei Rătești, despre care s'a mai vorbit cu ocazia primei interpelări a d-lui Fleva. A răspuns d-l C. Brătianu și au luat parte mai mulți deputați. S'a votat o moțiune prin care Camera osândește purtarea d-lui Fleva.

La 13 Martie iarăși interpelări: a d-lui N. Filipescu, despre linia Făurei-Tecuciu, căreia răspunde d-l Ministru Morțun; a d-lui N. Iorga, despre restaurarea monumentelor istorice, căreia îi răspunde d-l ministru Sp. Haret; apoi o chestie personală între d-l N. Fleva și G. Mărzescu.

La 15 Martie se începe discuția proiectului de lege pentru înființarea unor noi catedre universitare.

Societatea «Progresul Silvic»

Deunăzi a avut loc la Administrația Domeniului Coroanei întâia conferință din anul acesta a societății „Progresul Silvic”.

A presidat președintele societății, d-l Ion Kalinderu, care în cuvântarea de deschidere a mulțumit întâiu d-lui ministru Al. Constantinescu, pentru interesul ce poartă silviculturii.

Domnul Antonescu a vorbit apoi despre stejar și cultura lui.

După d-l Antonescu a luat cuvântul d-l Ministru, pentru a mulțumi d-lui Kalinderu pentru aprecierile măgulitoare ce a făcut asupra proiectelor sale. Aceste aprecieri îi sunt cu atât mai scumpe—a zis d-sa—cu cât îi vin dela un bărbat care a muncit și s'a ilustrat în atâtea ramuri de activitate. D-l ministru a arătat apoi opera mare ce așteaptă pe silvicultori, asigurându-i că le va fi un însuflețit tovarăș la munca pentru dezvoltarea pădurilor.

Afară de d-l ministru Constantinescu a mai asistat d-nii C. Hepites, Popescu-Cudalbu, Al. Tzigara-Samurcaș și alții.

Sâmbăta viitoare va vorbi d-l Mihail Tănăsescu, tot despre *Stejar*, însă cu privire la consumațiunea și exportul lui.

Părerii și propunerii.

De ce nu vizitează sătenii biserica?

D-nii S. Popescu și N. Argintaru, învățători, în No. 11 al revistei «Albina» se ocupă de cauzele pentru cari nu vin țărani la biserică și propun ca mijloace de constrângere amenda.

D-l N. Bratosin, din Greabăn, R. Sărat în No. 22 tot al revistei «Albina» se declară contrar acestei păreri, socotind că nici țărani nu merg azi la biserică, de multe ori tocmai pentru că n'au nici 5 bani, pe cari trebuie să-l dea la miruială. Mai crede că și purtarea preotului, felul cum slujește și reputația de care se bucură în sat sunt cauza de împiedicare, ori de îndemn.

Propune să se ficseze salar preotului potrivit cu nevoile, avansare pentru cei meritoși; iar plata pentru serviciile religioase să o încaseze statul.

Pentru că d-l N. Bratosin dorește ca să se găsească cineva, care să dea o altă soluție, mă voi încerca și eu.

Nu aprob părerea de a se amendă cei ce nu vin la biserică; căci biserica noastră ortodoxă, n'a întrebuințat nici odată constrângerea.

Nu cred iarăși ca cei 5 bani, pe cari se susține că țăranul trebuie să-i dea la miruială, îl împiedică de a veni la biserică.

Acea dare e de bună voie, cine voiește și cine poate o da. Nimeni nu este obligat. Ștu sate multe în care nu se dă nimic la miruială și cu toate acestea țărani tot nu vin la biserică.

Dacă se vor găsi preoți să oblige pe țărani ca să dea bani la miruit, pădure fără uscături nu poate fi. Abaterile însă nu formează regulă.

Sunt de aceeași părere cu d-l Bretosin, de a se da preoților un salar mai convenabil, dar nu sunt de părere a pune statul un nou bir asupra țăranului pentru serviciile religioase. Cu preotul, țăranul o scoate mai lesne la cale; când n'are de unde să-i dea, îi spune: «mai crede părinte». Cu perceptorul însă nu merge: «mai crede d-le Perceptor».

Asigur însă pe toți că oricât de mult s'ar ridică salariul prețurilor și chiar de nu li s'ar cere nimic țaranilor, ei tot nu vor veni la biserică.

Asupra omului mai neînvățat, are influența exemplul dat de cei mai mari. Ori cât s'ar strădui preotul, el nu va putea face mare lucru, fără concursul elementelor culte ale satului.

Eu cred că dacă învățătorul se va duce regulat la biserică cu copii în Duminici și sărbători și va forma cu ei și cor — așa cum va putea —, care să cânte în biserică, atunci cel puțin părinții copiilor vor veni la biserică să-i asculte cum cântă sau cum cîtesc.

Folosul va fi și mai mare, căci generațiunea tânără va crește în respectul către biserică și dacă societatea de acum n'are sentimente către biserică, va avea generația viitoare.

Dacă autoritățile comunale se vor duce regulat la biserică în Duminici și sărbători cu primarul în frunte și nu va mai ține cancelarie și chema oamenii la primărie sau îi va pune să facă zile de prestație, în timpul serviciului bisericesc, atunci toți oamenii se vor îndemna să meargă la biserică.

Dacă proprietarul sau arendașul va veni regulat la biserică și nu va socoti pe oameni, ori îi va pune să lucreze în timpul, când se face serviciul în biserică, s'au neavând altă ocupație, va plecă la vânatoare în lătratul câinilor, când sună toaca și clopotul, atunci și oamenii își vor da mai bine seama de rostul bisericii.

Dacă administratorul de plasă, medicul, agentul sanitar, etc., nu vor găsi momentul de a face cercetările, inspecțiile, etc., tocmai în timpul, când se face serviciul în biserică și dacă s'a întâmplat să vină în sat tocmai în acel timp, va merge întâiu la biserică, atunci țaranul îi va urmă.

A spune numai că țaranul trebuie să meargă la biserică și toți cei mai de sus să stea departe de ea, nu folosește la nimic.

Eu mă adresez și preoților, dar și d-lor învățători, ca să lucreze în bună înțelegere pentru îndrumarea poporului pe calea morală. Nu este vorba aici de întâietate, sau superioritate culturală, e vorba de muncă până la sacrificiu.

Econ D. Georgescu.

Floarea soarelui ca hrană pentru găini.

În Anglia se susține că hrana cea mai bună pentru găini este sămânța de floarea soarelui. Această sămânță face pe găini, nu numai să ouă des, ci să dea păsărilor pene strălucitoare, ceea ce este de mare preț, pentru cei cari voesc să le ducă la expoziții.

Floarea soarelui se recomandă și pentru stupari, căci albinele găsesc în ea ceară și miere cât ține florile.

(«Veterinarul»).

Condițiunile pentru admiterea de elevi la cursurile de sericicultură ce se vor ține la stațiunea sericicolă a statului din București, în anul 1910.

Odată cu începerea creșterii viermilor de mătase, din anul curent, se va ține cursuri teoretice însoțite de lucrări practice asupra sericiculturii raționale și a culturii duzilor la stațiunea sericicolă.

Ministerul Agriculturii și al Domeniilor, va acorda tinerilor amatori, ce vor corespunde condițiunilor specificate mai jos, dela 1 leu 50 bani până la 2 lei pe zi, pentru întreținerea și întâmpinarea diferitelor cheltuieli ocazionate, pe timp de 50 zile.

La 1 Aprilie 1910 se va ține la stațiunea sericicolă din București, șoseaua Pandurilor No. 26, concurs pentru admiterea a 30 elevi, de preferință fii de săteni.

Concurenții vor trebui să întrunească următoarele condițiuni:

1) Să aibă etatea cel puțin 16 ani împliniți—dispensa de vârstă nu se acordă.

2) Să fie absolvenți a cel puțin 4 clase primare.

3) Să aibă constituție robustă și să fie sănătoși.

4) Să fie români sau naturalizați.

Examenul va consta din o teză scrisă.

Cererile de admitere se vor adresa direcțiunii stațiunii sericicole, până în ajunul zilei concursului. Ele vor fi însoțite de consimțământul părintelui sau episcopului.

Tinerii admiși vor trebui să ia parte zilnic, fără întrerupere, la toate lucrările ce se vor executa la stațiune, cei nesupuși vor fi eliminați.

Bibliografie.

A apărut Volumul I *Discursuri politice*, ținute între anii 1859—1873, de Vasile Boerescu, cu portretul repausatului.

De vânzare la librăria *Socec*, București. Prețul 4 lei.

Volumul cuprinde și o notiță biografică, din care se vede calitățile și râvna cu care acest însemnat bărbat a luat parte la marile evenimente din cari a eșit România de astăzi.

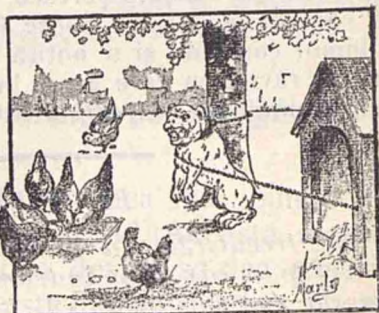
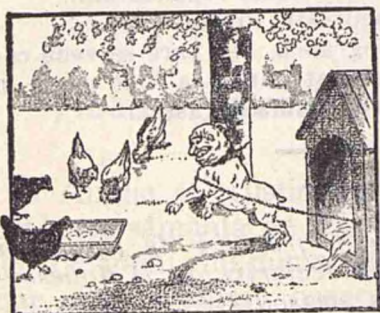
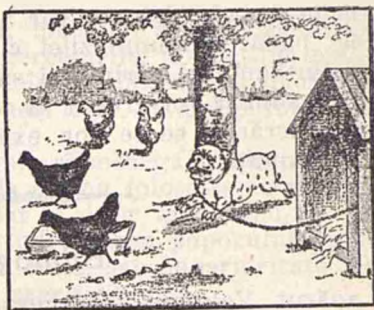
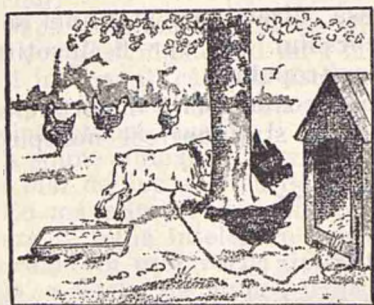
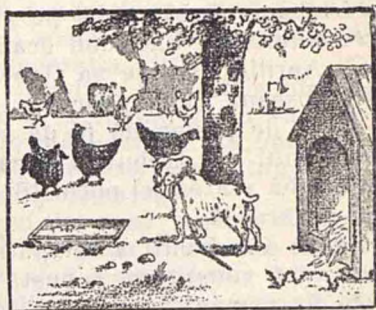
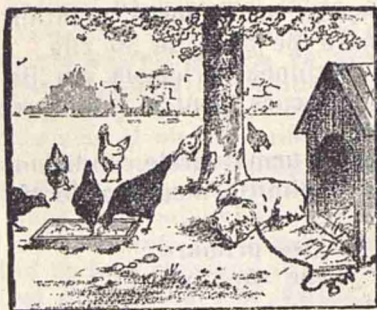
RECTIFICARE.

În No. trecut (24) s'a strecurat o greșeală de tipar. La bucată «Pe ce căi să ne îndrumăm feciorii», de D. Ionescu-Morel s'a pus sub titlu: «A 12-a scrisoare a lui Mitu Vechenti către fiul său» — mențiune care nu are loc, căci acest ultim articol al scrierei, nu este o scrisoare.

Pagina glumeață.

Pățania bietului câine.

(Povește fără cuvinte).

„STEUA“

Societatea «*Steua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin un leu pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Membbru al Academiei Române*.—*Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator.—*Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor universitar*.—*Secretar*, Const. Bauu, profesor secundar, fost inspector școlar.—*Membri*: Petre Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, senator, fost *Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, fost *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, fost *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Pompiliu Eliade, profesor universitar.—*Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și cotizațiuni plăcite (urmare).

H. Puiu, învăț. (Miluta), 1 leu; C. Gherghinescu, învăț. (Grozești), 1 leu; At. Cioică, învăț. (Strehaia), 1 leu; N. Tănăsescu, învăț. (Drincea), 1 leu; Pr. I. Firulescu, învăț. (Priseceaua), 1 leu; C. Angheliescu, învăț. (Bălăcița), 1 leu; I. Mitucă, învăț. (Scorila), 1 leu; I. Drăghiciu, învăț. (Voloiaacu), 1 leu; T. Băleanu, învăț. (Cotoroaia), 1 leu; N. Pagubă, învăț. (Strehaia), 1 leu; G. Socolescu, învăț. (Breznița), 1 leu; B. C. Pascu (Micșunești), 1 leu; M. Constantinescu (Micșunești), 1 leu; Vasile I. Marinescu (Micșunești), 1 leu; Florian Vlădulescu (Micșunești), 1 leu; Scarlat Ionescu (Micșunești), 1 leu; Maria C. Paraschivescu (Ferbinții-de-jos), 1 leu; Filoteia Martinescu (Micșunești-Mari), 1 leu; Eleonora Leira N. (Micșunesei-Mari), 1 leu; Ferentz Nagy (Micșunesei-Meri), 1 leu; Pr. Th. P. Sachelarie (Micșunești-Greci), 1 leu; Iasse Georgescu (Micșunești-Mari), 1 leu; Const. Diaconescu (Sărulești-Ilfov), 1 leu; Dimitrie Mateescu (Fundeni-Ilfov), 1 leu; St. Georgescu (Tămădău), 1 leu; Tănase M. Vasilescu (Brezoaia), 1 leu; D. Popescu (Pârilita-Sărulești), 1 leu; Pr. Radu Popescu (Țigănești), 1 leu; Dumitru Stancu (Mariuța), 1 leu; Gr. Popescu (Tărtășești), 1 leu; V. N. Popescu (Spantov), 1 leu; Radu Costache (Popești-Vasilați-Ilfov), 1 leu; M. Marinescu (Brănești), 1 leu; Trajan Ștefănescu (Paicu), 1 leu; Ștefan R. Dăscălescu (Monăstirea), 1 leu; Sultana Teodorescu (Fundulea-Ilfov), 1 leu; Paulina Stoianovici (Dudești-Ilfov), 1 leu; Elissa Ionescu (Gostilele-Ilfov), 1 leu; Elena Draghiceanu (Islaz-Ilfov), 1 leu; Elena Ionescu (Brănești), 1 leu; Euf. Sachelarie (Piteasca), 1 leu; Elena Rădulescu (Florești), 1 leu; D. Enăchescu (Preazna), 1 leu; A. Părvulescu (Tămădău), 1 leu;

(Va urmă).

CREMA, PUDRA ȘI SĂPUN „FLORA”

nu se vând decât în ambalajul original arătat aci (un stert din mărima naturală) și cu următoarele prețuri:

Crema lei 1.50 — Pudră lei 2 — Săpun lei 1.25

Refuzați dar în interesul D-v. ca neveritabile dacă vi s'ar oferi aceste

preparate în cantități mai mici sau altfel decât în ambalajul original aci arătat și cu etichetele neatînse.

Crema și Pudra „FLORA” se pot întrebuița fără grijă cât de mult timp, acest fapt e stabilit oficial de institutul de Chimie al Statului, care a constatat la 12 Septembrie sub No. 1.110, că: «*Crema și Pudra „Flora” nu conțin substanțe toxice sau de acele cari printr'o întrebuințare îndelungată pot vătămă sănătatea.*» — **Pomada de păr „Flora”** neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului; Borcan mare lei 2.50, mic lei 1.75 — **Capilogen „Flora”** (apă de păr), curată mătreața după câte-vă întrebuițări; Sticla mare lei 3.25, mică lei 2.50 — **La nemulțumire să restituie costul** pentru oricare din aceste preparate.

Pectosin Iteanu

vindecă tusea cea mai rebelă și e preparatul cel mai rațional pentru a trată cu succes bronșitele acute și picionice, tuse convulsivă (măgărească), emfiseumul pulmonar etc. Sticla lei 3. — La Droguerii și farmacii.

Hemoferul Iteanu Unul din cele mai puternice reconstituante ale corpului slăbit, mărește greutatea corpului și redă pofta de mâncare perdută, suveran pentru a combate **anemia, lipsa sângelui, clorosa, debilitatea generală, dispepsia, constipația, Leucorea** (poală albă la femei) **Histeria, Neurastenia, Amețelile, Slăbirea memoriei, Limfazismul**, etc. Hemoferul Iteanu este autorizat de Onor. Consiliul Sanitar Superior și recomandat de eminentii noștri medici **Prof. dr. Bucliciu, Prof. dr. Leonte, Prof. dr. Negel** (Iași) și alții, după experiențele îndelungate. — Prețul lei 4. —

La Droguerii și farmacii.

Nevralgiile cele mai rebele durerile de cap, migrena, durerile reumatismului acut, articular lumbago, durerile de dinți mai tari, mai ales nevralgice, precum și ori-ce dureri provenite din răceală sunt combătute cu deplin succes prin întrebuințarea

Pastilelor Nevralgice Jurist

Aprobate de Consiliul Sanitar Superior. Prețul unui flacon Lei 2.50, o dosa 50 bani. La Droguerii și Farmacii.